

LBRIS

We know
books

OMLETĂ
din
trăiri și
sentimente

M I H A E L A
N E M Ţ A N U

EDITURA
CREATOR

BRAȘOV, 2021

Împletesc maci, măsoar ploaia, rup norii-n două făcând cărare seninului, închiriez tristeți, scot sămburii din cireșe pentru ca apoi să-i pun la loc, fac surfing pe valurile vieții, miros bunătaea din oameni, înot în cadă alături de răuștele mele din plastic, îmi place să mușc din zăpadă, privesc în anii ce-au trecut și descopăr perioade în care eu nici n-am existat, fac scufundări în interioru-mi, îmi leg sensibilitatea de gard, strig din rășputeri ce mă doare, dar lumea e oarbă, surdă și indiferentă, pescuiesc stele verzi, îmi fac autoportretul în oglinda aburită de la baie, joc șah cu nebunii de la bloc, pentru a rămâne o silfidă încerc să gust din gaura de la covrig și să beau multă apă de ploaie, în fiecare zi îmi fac bagajul și călătoresc cu gândul acolo unde am eu chef, îmi iau pietrele de la rinichi și le arunc în mare, uneori fac gimnastică stând în cap în speranța că poate-mi va veni mintea la loc, seara când nu pot să adorm încep să-mi număr neuronii, uneori mă accept așa cum sunt, mă iau în brațe și încerc să mă iert, dar asta nu durează prea mult, încerc să văd ce mai fac, ce mai zic, dar nici asta nu prea îmi iese.

M-aș cocoța în vârf de primăvară, să ating cu mirosul florile de cireș, să mă așez de-a lungul soarelui pentru a privi de-a latul rotundul lunii pătrate, să leg un fir de mărțișor între tristețe și bucurie, să arunc peste oameni doar povești cu final fericit, să cânt văzduhului din frunză, să împletesc buchete din crini imperiali și să le dăruiesc oamenilor dragi, să te privesc cum mă cauți la început de primăvară, eu așteptându-te la final de vară, să-mi scutur aripile greoaie și să zbor din viața mea, să-mi amestec în pălărie toate visurile deșarte, să scutur norii de praf stropindu-i cu apă de ploaie, să fac în așa fel încât 8-ul vertical din martie să se transforme într-un infinit orizontal, să sculpez în lemnul arborilor de cafea frânturi de fericire, să-mi fac leagăn din fluturi și să mă mișc în ritmul zbaterii lor.

Trebuie neapărat să-mi confecționez o scărifică din turtă dulce pentru a atinge primăvara și a-i gusta din blândețe.

C am friguț pentru luna lui august. Eu m-am învelit cu zilele lui iulie, mi-am coborât gândurile în cafeaua fierbinte, stau la taclale cu liniștea adusă de șuieratul vântului, încerc din răspu-teri să nu-mi pun ciorăpeii din lână, așa că mi-am băgat picioarele în ciorăpeii din bumbac, îl gâdil pe burtică pe ursulețul Lolek, pentru că frati-su Bolek mi s-a urcat în cărcă, dirijez ca o adevărată profesio-nistă ce nu sunt orchestra formată din porumbeii albi de pe blocul de vis-à-vis, jurizez întrecerea dintre o râmă și un melc, am cioplit fericirea într-un pepene galben, mi-am făcut cuburi de ploaie și le-am pus la congelator, fac gimnastică la degețelele de la mâna dreaptă, mi-am făcut timp să vorbesc cu mine, dar nu prea mă aud, mă uit prin ochelarii pentru apro-piere pentru a vedea ce-mi rezervă viitorul, m-am îmbrăcat în Scufița Roșie și mă ascund de lup în dulapul, care odată închis pe dinăuntru, nu se mai poate deschide pe dinafară, îmi împletesc firele de păr alb, îmi adun anii în palmă și-i număr din doi în doi, mă fâstâcesc în prezența macilor galbeni și par o curajoasă în prezența bondarilor leneși, mi-am îngrămădit amintirile care vor veni într-un cufăr decorat cu motive populare... gânduri de copil răsfățat.

Sunt prea liniștită, sufletul mi-e în așteptare de ceva vreme, vreau și eu nișcă agitație, se poate? Aș vrea că Mercurul acesta să nu mai retrogradeze non-stop, ci să progreseze puținel, să înainteze către mine și să-mi spună:

— Venusiano, te-aș lua puțin în brațe, dar ești cam rotundă, iar eu te-aș prefera un pic pătrată!

— Tu, zăpăciture, care mi-ai apărut în vis astă-noapte, aș vrea să-mi țipi în ureche și să-mi spui că-s a ta pereche, aș vrea să strigi pe holurile dimineții că e gata micul dejun, să mă gâdili cu o poezie, să-mi cânți cu glasu-ți de bariton răgușit o poveste de simfonie, să ne bem cafeaua din aceeași ceșcuță cu două toarte, să-mi culegi picăturile de ploaie și să mi le faci buchet, atârându-mi-l apoi la urechi, să ne modelăm propriul nostru semn de circulație din plastilină Jumbo cu: „Atenție, aici e loc pentru iubit!”, să mă lași să-ți fac mustăți cu al meu creion dermatograf, să-ți colorez năsucul cu al meu ruj rezistent la transfer, să-ți privesc sufletul și să te transform în *cel mai iubit dintre pământeni*. Alo, Mercurule, se aude?

Nimic nu poate fi mai plăcut în izolare decât să faci o băiță fierbinte, să te șamponezi mai mult decât o făceai de obicei și la un moment dat centrala ta să ia o pauză de la apă caldă și de la căldură. Înebunită am ieșit eu sexy din băiță, neagră de furie în cerul gurii și plină de spume, la propriu. M-am dus în bucătărie, am butonat centrala, apoi am așteptat vreo 10 minute să revină apa caldă, timp în care ce să fac? M-am uitat pe pereți și în oglindă de m-a luat naiba. De când sunt eu nu m-am privit atât în oglindă. Parcă atunci mă descopeream pentru prima dată. M-am uitat cu atenție la nas, e cam mare, mi-am privit urechile, parcă-s cam ascuțite, m-am uitat în zăre, parcă se vede mustața nițel crescută, un ochi parcă e verde și celălalt e albastru, am și două coșuri în barbă, părul plin de clăbuci parcă și-a mai pierdut din strălucire, dinții-s cam gălbiori, dar e bine că n-am nicio carie, limba e sănătoasă și e la locul ei, am mai descoperit și o aluniță pe mâna dreaptă, un cercel mi-a căzut și nu-l mai găsesc, picioarele parcă-s nițel strâmbe, coastele mi le pot număra lejer, mâinile, de când am mai slăbit, parcă-s două bețe de schi, talia mi-o pot cuprinde ușor cu ambele bețe.

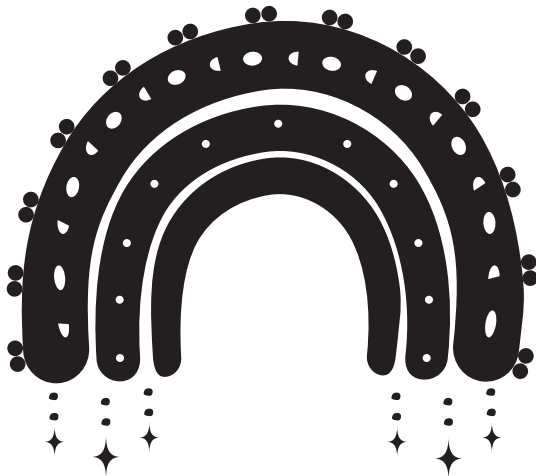
Concluzia: pentru 15 minute, am reușit să uit de pandemie și de Coronavirus.

După o masă copioasă formată din ochiuri cu mămliguță, brânză sărată și cepșoară, am zis să mă autoinvit la terasă, așa că am deschis larg geamul de la bucătărie, am inspirat soare și am savurat un excelent vin roșu. Nu mai știu exact ce vin am comandat. Îmi amintesc doar ce mi-a zis medicul cardiolog: „Bea câte un pahar pe zi de vin roșu, ca să-ți crească tensiunea”, așa că, dacă tot sunt în izolare, am zis să mă conformez.

Am invitat și ursuleții, da' ei cică sunt antialcool și, vezi doamne, nu suportă mirosul de ceapă, niște fițoși.

Păi, și eu sunt proalcool? Da' am zis să mă răsfăț nițel. Frumos afară, aparent, că dincolo de geam e soare cu dinți. Și pe mine m-a luat o ușoară amețeală, oare de la ce? Că de mâncat... am băut, de dormit... mai deloc. Privesc albastru și mă întreb: e marea, sau cerul? Mă uit că proasta la porumbeii care-și dau întâlnire zilnic la ora 3 pe terasa blocului de vis-à-vis, cred că sunt la începutul relației, ea, timidă, el, frumos foc, încearcă să o protejeze cu guguștiucuri numai de el croșetate. Zău de nu mi-aș dori să fiu și eu o porumbiță, să nu am nevoie de o declarație pe propria răspundere pentru a zbura încotro vor aripile mele, să am parte numa' de declarații de amor combinate cu cele de umor, să respir

libertatea, să simt aerul și tot văzduhul să fie numai al meu, dar cum totul e numai un vis, mă reîntorc în al meu apartament, în care florile nu încetează să-și arate frumusețea fără seamăn și să-mi amintească din nou că miroase încă a primăvară.

Mi-am luat codițele și mi le-am agățat de cer, stau cu nasul lipit de geam și privesc vântul, suieratul lui mă liniștește, mușc dintr-o gutuie înghețată și fac din puful ei rotocoale galbene pe care mi le așez în palmă, sufletul mi-e amorțit, îi dau să bea niște amintiri frumoase, îl simt cum se dezmoștește, m-aș înghesui în interioru-mi, măcar acolo mă știu în siguranță, dar mi-e frică de întuneric, sufletul mi-a fost debransat de ceva timp de la raza de lumină care pătrundea cu greu, aș scrie o scrisoare, dar n-am cui, nici măcar Moșului.

Oricum, anul acesta Moșul va sta în izolare, ca noi toți de altfel, numai că el va sta în Laponia lui, înconjurat fiind de alb, iar eu voi sta în camera mea, înconjurată fiind de gri, nu-mi mai fac planuri, nici visuri nu mai am, nici unele, nici altele nu-s de mine, mi-am strâns așteptările într-un sac, le-am împachetat cu grijă și le voi face cadou nimănu, aș vorbi Universului, dar știu că nu avem aceeași limbă, am crezut în minuni, doar că ele n-au crezut în mine, mi-aș fuma atitudinea asta morocănoasă, dar sunt sigură că m-aș îneca de la primul fum, mi-aș da un restart, doar că am pierdut startul demult.

Nu mi-ai venit nici în iarna aceasta, probabil că nu vei veni nici în următoarea. Vei veni exact atunci când trebuie să vii.

Sper doar să vii îmbrăcat în bun-simț, cei 7 ani de-acasă să nu se fi rostogolit din buzunarul din spate al blugilor, în rucsacul voluminos să ai răbdarea și dorința de a mă iubi. Să-mi fii frumos pe dinăuntru, că pe dinafară te voi înfrumuseța eu de nu te vezi: îmi voi plimba mâinile prin părul tău și ți-l voi aranja exact ca la salon, îți voi lua palmele și voi număra încrețiturile de pe latul lor pentru a vedea câți copii vom avea, te voi îmbrăca în cămașa mea cu 3 numere mai mare, părul de pe piept ți-l voi împleți spic, îți voi lega șireturile de la pantofi între ele pentru a nu putea fugi vreodată, asta în cazul în care îți va trece prin minte așa ceva, îți voi da libertatea de a respira aer curat, te voi invita să te gâdile iarba la tălpi și vei fi liber să privești albastru, să numeri păsările, să desenezi câteva idei pe norii colțuroși, idei de a face cumva să scapi din mrejele mele. Asta până când te vei plictisi și-ți vei da seama că n-ai nicio șansă de scăpare și vei intra tiptil în casă, unde te voi aștepta eu plină de dorința de a-mi găti cina, după care vei spăla vasele în ritm de salsa, eu privindu-te cum te ondulezi până jos, apoi te ridici spărgând vreo 2 farfurii și 3 pahare, seara încheindu-se apoteotic, tu rămânând treaz cât e noaptea de lungă, veghindu-mi visele cu mulți cai verzi pe pereți.

De ce nu mă mai cauți?

Ți-am lăsat cheia sub preș, am dresat chiar și mâța ca la 3 ciocănituri prelungite să-ți deschidă ușa în cazul în care cheia a fost luată de furtuna dezlănțuită care a dat tot cartierul peste cap, în frigider se găsește mereu vinul tău preferat, TV-ul e setat pe canalul tău de sport, chiar dacă tu nu suporti sportul, dar știi că mie îmi plac tenisul și gimnastica minții, CD-urile cu baladele rock se află la locul lor, odihnite și prăfuite, perdeaua e trasă astfel încât soarele să-ți mângâie ochii pierduți care privesc pe geam, bomboanele de ciocolată se află în bucătărie, în sertarul de jos, știu că-ți place să le simți gustul dulceag în timp ce mă desenezi în suflet, cafetiera cu mânerul din plastic așteaptă să se umple de viață, cana cu o ureche ruptă și zâmbet pictat dorește să-ți rupi și cealaltă ureche, cărțile din bibliotecă încă îți poartă parfumul, un semn de carte te atenționează că ai de terminat o poveste începută cândva, florile te caută, nu mai vor să înflorească fără tine în preajmă, parcă și aerul din cameră e irespirabil, verific mereu telefonul, dar căsuța vocală e goală de mesaje, un singur mesaj ar face cât o mie de cuvinte, însă abia acum am realizat că telefonul fix nu e băgat în priză, l-am scos când a fost pana de curent, de frică să nu se ardă și să nu mai primesc mesajul mult prea așteptat.

Da, știu, sunt o fricoasă, aș cumpăra două boboțe de curaj, dar nu știu de unde.